

Chương 7

Sự Trùng Phạt

Tất cả những kẻ có tội đều phải chịu sự trừng phạt!

1

*N*gày 23 tháng 10.

Khi Trang Tiểu Khê trở về nhà, tâm trạng rất không tốt, mặc dù Lý Tuấn Tùng đã nấu sẵn cơm canh nóng hổi chờ đợi bà, bà vẫn giữ sắc mặt nặng nề. Lý Tuấn Tùng ngồi xuống bên cạnh Trang Tiểu Khê, trông ông có vẻ như đang thấp thỏm không yên, bộ dạng hình như có điều gì muốn nói nhưng lại không dám nói.

Khi sắp ăn xong bữa tối, Trang Tiểu Khê lên tiếng trước: “Chiều hôm nay có một bệnh nhân đến bệnh viện gây chuyện, là nhằm vào anh đấy.”

“Nhắm vào anh?” Lý Tuấn Tùng tỏ ra hơi ngỡ ngác, “Đến nửa năm nay anh đã không đi làm rồi.”

“Chính là chuyện của nửa năm trước, nói là anh đã chẩn đoán nhầm, người ta bị ung thư thận thì anh lại chẩn đoán là viêm đường tiết niệu. Bây giờ bệnh nhân đã đến giai đoạn cuối.” Thái độ của Trang Tiểu Khê khi nói rất nghiêm túc.

“Là sự việc đó à?” Lý Tuấn Tùng nhớ ra, vội giải thích: “Đó không phải là do anh chẩn đoán nhầm, là con trai của người bệnh không muốn tốn tiền để khám nữa, đặc biệt dặn anh nói thành bệnh viêm đường tiết niệu.”

Trang Tiểu Khê khẽ chau mày, nói: “Là chuyện như vậy thật sao?”

“Anh lừa em làm gì chứ? Lúc đó chụp X quang, ở thận có mảng tối rõ ràng như thế, anh có thể không nhận ra được sao?”

Nỗi oan khuất của Lý Tuấn Tùng không nhận lại được sự đồng tình của vợ, Trang Tiểu Khê ca thán: “Con người anh đấy, không có tí nguyên tắc nào cả, người ta bảo anh làm gì thì anh làm thế, lần nào cũng là người cuối cùng گیر đầu chịu báng. Sự việc lần trước vẫn còn chưa rút ra được bài học gì sao?”

Cái gọi là “sự việc lần trước” đúng là chỉ việc thay thận cho Đường Nam. Lúc đó kiểm tra ra Vương Hiến chỉ có một quả thận tốt, Lý Tuấn Tùng vốn không đồng ý phẫu thuật, thế nhưng dưới áp lực của Tiêu Gia Lân, cuối cùng ông vẫn cứ khuất phục. Để chuộc tội cho mình, sau cuộc phẫu thuật thay thận, Lý Tuấn Tùng tích cực giúp đỡ anh em Vương Lô. Nhưng do Vương Ngọc chiếm dụng nguồn kinh phí bảo hiểm xã hội quá lớn, Tiêu Gia Lân không đồng ý nhận Vương Lô nhập viện chữa trị, cho đến sau khi Vương Ngọc xảy ra sự cố tử vong, cục diện căng thẳng này mới được hóa giải.

Cái chết của Vương Ngọc đúng là hành vi cố tình của Lý Tuấn Tùng, sự việc này mặc dù không bị nói toạc ra, nhưng những người ở trong cuộc, bao gồm cả Tiêu Gia Lân cũng đều biết rõ.

Trong thực tế, bất luận là suy xét đến gánh nặng tài chính của bệnh viện, hay là suy nghĩ đến việc chữa trị hợp lý của các bệnh nhân khác, việc Vương Ngọc qua đời chính là sự việc chỉ có lợi mà không hề có hại. Huống hồ, Vương Ngọc từ lâu đã trở thành một người sống thực vật, giữa ông ta và cậu con trai Vương Cảnh Thạc cũng chẳng hề có tí tình cảm nào, chôn cất cái chết của ông ta dù đứng ở góc độ nào thì cũng như là một sự giải thoát. Nhưng Kha Thủ Cần cố chấp lại nhất định đưa ra một bản phân tích tử vong rất không có lợi cho bệnh viện, điều này đã tạo cho Vương Cảnh Thạc điều kiện để phát huy. Thế nên Tiêu Gia Lân bèn lựa chọn Lý Tuấn Tùng là người yếu đuối để giơ đầu chịu báng, hoàn toàn không hề nể mặt việc Lý Tuấn Tùng đã giúp anh ta hoàn thành cuộc phẫu thuật thay thận.

Những sự việc này Lý Tuấn Tùng đều nói cho Trang Tiểu Khê biết, vốn cứ tưởng sẽ nhận được sự an ủi của vợ nhưng Trang Tiểu Khê lại cho rằng trọng điểm của vấn đề chính là do chồng quá nhu nhược yếu đuối, từ trước tới nay ông chưa bao giờ biết từ chối người khác, cho nên hết lần này đến lần khác làm hại mình, và chính sự việc “chẩn đoán nhầm” và sóng gió của việc “chẩn đoán nhầm” vừa mới xảy ra lại một lần nữa chứng minh điều này.

“Mặc kệ là nhận được bài học gì hay không”, Lý Tuấn Tùng làu bàu, “Dù sao tôi cũng không làm bác sĩ nữa rồi, mặc kệ họ thích gây chuyện thế nào thì tùy!”

Trang Tiểu Khê thở dài nãy nê, bà đặt bát đĩa xuống: “Không làm bác sĩ, thì anh có thể làm được gì chứ? Anh vẫn chưa tới 50 tuổi đâu, nửa đời sau định ăn bám sao?”

“Anh cũng không thể bị coi là ăn bám chứ?” Lý Tuấn Tùng biện hộ cho mình, nói: “Bao nhiêu năm nay, tất cả tiền lương đều nộp hết cho em, cho nên tài sản ở trong nhà cũng có một phần của anh mà.”

Một câu nói của Trang Tiểu Khê đã dập tắt luôn ý kiến của đối phương: “Bây giờ toàn bộ tài sản ở trong nhà đều là của con trai.”

Nét mặt của Lý Tuấn Tùng tỏ ra hơi ủ dột, sau giây lát trầm mặc, cuối cùng ông cũng lấy hết dũng khí nói ra điều ở trong lòng: “Đưa cho anh chút tiền đi!”

Trang Tiểu Khê lườm đối phương, hỏi: “Anh làm gì?”

“Ừm... máy ảnh hỏng rồi, phải đi sửa.” Lý Tuấn Tùng đã nghĩ sẵn lý do, “Chắc phải hai, ba nghìn tệ.”

“Anh rất coi trọng máy ảnh thì phải?” Trang Tiểu Khê cười khẩy, nói: “Cái việc chụp ảnh có thể chuyển thành cơm ăn được không?”

“Chụp đẹp thì cũng có thể kiếm được tiền mà. Làm phóng viên ảnh hợp đồng cho tòa báo, thu nhập cũng không ít đâu.” Lý Tuấn Tùng cố gắng thuyết phục đối phương, “Công việc này đặc biệt phù hợp với anh, chỉ cần anh chụp ảnh tốt là được, không cần phải giao lưu qua lại với bao nhiêu loại người.”

“Vậy thì anh hãy dùng ảnh của anh để bán lấy tiền đi. Muốn lấy được tiền từ chỗ em là điều không thể.” Giọng Trang Tiểu Khê vô cùng cứng rắn.

Thực ra, Trang Tiểu Khê không hề phản đối chồng mê nhiếp ảnh. Nói tỉ mỉ ra thì lúc đầu Lý Tuấn Tùng thu hút được trái tim của Trang Tiểu Khê, một nguyên nhân quan trọng chính là trên người ông toát ra thứ khí chất nghệ sĩ. Cho nên hôm nay bà tỏ ra quyết liệt như vậy, bởi vì Trang Tiểu Khê biết mục đích chồng đòi tiền không phải là để sửa máy ảnh.

Trong khoảng thời gian gần đây, Lý Tuấn Tùng viện đủ các loại lý do để đòi tiền, do đó đã gây ra sự cảnh giác của Trang Tiểu Khê.

Một tháng trước, nhân lúc Lý Tuấn Tùng ngủ say, Trang Tiểu Khê đã kiểm tra đồ đạc của chồng, kết quả là ở lớp trong cùng của túi đựng máy ảnh là một chiếc di động mới chưa bao giờ nhìn thấy. Trong chiếc di động có một dãy các cuộc điện thoại và mấy tin nhắn. Tất cả các cuộc điện thoại và tin nhắn đều đến từ một người, mặc dù số điện thoại này không ghi rõ danh tính, nhưng vẫn dễ dàng nhận ra đó là một người phụ nữ.

Bởi vì nội dung của mấy tin nhắn đó chính là việc nam nữ hẹn hò nhau, hơn nữa, nơi mà họ hẹn chính là trong khu phong cảnh Sở Cường, ở nơi vắng vẻ như vậy, rõ ràng đã ám thị một mối quan hệ ám muội nào đó.

Sau khi một người vợ phát hiện ra những bí mật như vậy, thông thường thì sẽ cầm di động và lên tiếng chất vấn chồng mình. Nhưng Trang Tiểu Khê lại cảm thấy cách làm này thật quá thô kệch, thậm chí là biểu hiện của sự bất lực, hơn nữa, bà cũng chẳng có thời gian rảnh để làm việc này. Bà vốn không cần phải chất vấn đối phương để làm gì cả, bà sẽ dùng cách thức của mình để giải quyết một cách nhanh gọn, dứt khoát.

Trang Tiểu Khê chuyển toàn bộ tài sản của gia đình cho con trai, sau đó đưa ra yêu cầu ly hôn với Lý Tuấn Tùng. Lý Tuấn Tùng đương nhiên không đồng ý, nhưng Trang Tiểu Khê đã quyết định như vậy, trong con mắt bà, người đàn ông mà mình rất mực yêu thương này đã mắc phải căn bệnh hiểm nghèo, bắt buộc phải dùng phương thức này để cắt đứt tất cả mọi đường lui của đối phương, người đàn ông này mới có khả năng nhận được một cuộc sống mới.

Trong tình hình này, bất luận Lý Tuấn Tùng dùng lý do gì để đòi tiền của Trang Tiểu Khê, bà đều tuyệt đối không đồng ý. Lý Tuấn Tùng cũng nhìn rõ được sự thật này, cho nên sau khi bị đối phương từ chối, ông cũng không tranh luận thêm, chỉ ủ rũ thẫn người ngồi im.

Một lúc sau, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, có người đến thăm. Lý Tuấn Tùng đứng dậy đi đến bên cửa, ông cũng không hỏi người khách đến là ai đã trực tiếp mở cửa ra. Lúc này cánh cửa bị người ở bên ngoài đập mạnh một cái, bật ngược vào trong, Lý Tuấn Tùng bị bất ngờ không kịp đề phòng, nên loạng quạng.

Người khách thô lỗ chen vào nhà đó, chính là Hứa Minh Phổ.

Sau khi được chẩn đoán chắc chắn đã mắc bệnh ung thư thận giai đoạn cuối, tâm trạng của Hứa Minh Phổ hoàn toàn bị sự phẫn nộ và tuyệt vọng chiếm lĩnh. Trong suy nghĩ của ông ta, mạng sống của mình đã bị tên bác sĩ lang băm kia chẩn đoán nhầm nên đã làm lỡ thời gian điều trị, ông ta bắt buộc phải hỏi cho rõ ngọn ngành. Trước tiên Hứa Minh Phổ đi đến bệnh viện Nhân Dân để gây náo loạn một phen, nhưng bệnh viện nói người bác sĩ tên Lý Tuấn Tùng chẩn đoán nhầm lúc trước đã bị đuổi việc từ lâu rồi, người phụ trách còn đưa cho Hứa Minh Phổ địa chỉ rồi bảo ông ta đến nhà Lý Tuấn Tùng mà nói lý.

Sau đó, con trai Hứa Cường đến khuyên nhủ Hứa Minh Phổ rời khỏi bệnh viện. Bên ngoài Hứa Minh Phổ tỏ ra nghe lời khuyên nhủ của con trai nhưng nỗi phẫn nộ ở trong lòng vẫn không hề giảm bớt. Thực tế là tính cách của Hứa Minh Phổ vừa nóng nảy, dễ nổi giận và nhỏ nhen chấp vặt. Nhiều năm trước, ông ta chỉ vì một sự việc rất nhỏ mà xảy ra ẩu đả với hành khách nên đã bị mất việc. Bây giờ, do sự chẩn đoán nhầm lẫn của tên bác sĩ lang băm đã khiến ông ta bị mắc căn bệnh hiểm nghèo, nỗi uất ức này ông ta sao có thể nuốt trôi được chứ?

Thế nên Hứa Minh Phổ đã giấu con trai để đến nhà Lý Tuấn Tùng, sau khi đập cửa bước vào, cuối cùng ông ta cũng gặp mặt trực tiếp “thầy thuốc lang băm” đã làm hại mạng sống của mình.

Lý Tuấn Tùng đứng vững, ban đầu ông không nhận ra đối phương, bèn hỏi về kinh ngạc: “Ông là ai vậy?”

Trang Tiểu Khê ngồi ở bàn ăn gần đó cũng kinh ngạc, bèn đứng dậy.

“Anh không nhận ra tôi nữa rồi à?” Hứa Minh Phổ nghiêng răng nói: “Nhưng tôi thì nhận ra anh đấy, chính là anh, tên thầy thuốc lang băm này đã làm lỡ mất thời gian chữa bệnh của tôi, hại tôi mắc trọng bệnh, không chữa trị được nữa.”

Lý Tuấn Tùng đã hiểu ra vấn đề: “Là ông à? Sao ông lại tìm đến tận đây?” Thấy bộ dạng hần học của đối phương, trên mặt Lý Tuấn Tùng lộ ra nét sợ hãi, bèn quay đầu liếc nhìn Trang Tiểu Khê một cái, muốn cầu cứu sự chi viện của vợ. Nhưng lúc này Trang Tiểu Khê đã lấy lại được bình tĩnh, bà chỉ lạnh nhạt nói một câu: “Đây chính là phiền toái mà anh gây ra, anh nên tự mình giải quyết!”

“Tôi đương nhiên phải tìm anh rồi!” Hứa Minh Phổ bước lại gần phía Lý Tuấn Tùng, “Rõ ràng tôi bị bệnh ung thư thận, anh lại nói là bị viêm đường tiết niệu, làm lỡ mất khoảng thời gian nửa năm, bây giờ không thể cứu vãn nữa rồi, anh bắt buộc phải có lời giải thích với tôi!”

“Việc này... việc này là hiểu nhầm thôi...”, Lý Tuấn Tùng vội vàng giải thích, “Là con trai ông bảo tôi nói như vậy.”

“Mày nói láo! Con trai tao sao lại có thể hại tao chứ?” Hứa Minh Phổ đưa tay ra túm lấy áo Lý Tuấn Tùng, “Tao nói cho mày biết, đừng có nói linh tinh với tao, mau đưa một triệu tệ ra đây, thiếu một xu cũng không được!”

Gặp phải kẻ không biết lý lẽ thế này, Lý Tuấn Tùng không biết xoay xở ra sao, ông mặt mày ử rử, nói: “Tôi làm gì có một triệu tệ... tiền của tôi đều bị vợ quản lý hết rồi, chính bản thân tôi cũng đang là kẻ nghèo kiết xác đây.”

Ánh mắt Hứa Minh Phổ nhìn sang Trang Tiểu Khê, nói một câu: “Vậy thì bảo vợ mày nhè tiền ra đây!”

Trang Tiểu Khê lạnh lùng trả lời: “Tôi đang muốn ly hôn với anh ta đấy, anh ta chỉ có thể ra khỏi nhà không một đồng xu dính túi. Tôi sao lại có thể rút tiền ra cho anh ta được chứ?”

Hứa Minh Phổ nghe thấy câu trả lời này, liền vô cùng bực bội, và sự tức giận của ông ta đương nhiên phải nhằm vào Lý Tuấn Tùng, thế nên ông ta bèn túm chặt lấy cổ áo đối phương dúm mấy cái, gầm thét: “Có đưa tiền không?! Có đưa tiền không?!”

Lý Tuấn Tùng giãy giụa quay đầu lại nhìn Trang Tiểu Khê nói: “Em cũng không thể nào bỏ mặc anh như thế chứ...” Trong giọng nói của ông tràn ngập sự nài xin, nhưng bộ dạng yếu đuối này của ông chỉ khiến cho người vợ càng thất vọng hơn.

“Việc của anh lại cần tôi lo liệu sao? Anh có được coi là người đàn ông không? Nếu còn có chút khí khái thì hãy tống ông ta ra khỏi nhà!” Trang Tiểu

Khê nói xong câu này, bèn quay người bước vào phòng ngủ. Bà khóa trái cửa lại, tỏ rõ thái độ sự việc đó không liên quan gì đến mình.

Không thể nào cầu xin sự giúp đỡ của vợ được trong lòng Lý Tuấn Tùng cảm thấy rất thê lương. Ông gắng gỡ hai tay Hứa Minh Phổ ra, nói về phần nộ: “Tôi thực sự không có tiền, hơn nữa sự việc này rõ ràng là do con trai ông...”

“Mày nói láo!” Hứa Minh Phổ vốn không nghe lời giải thích nào, ông ta giơ tay lên tát Lý Tuấn Tùng một cái. Người có nhu nhược yếu đuối đến đâu cũng không thể nào chịu được sự oan ức như vậy, Lý Tuấn Tùng cũng bực lên, ông ra sức phản kháng, cùng giằng co với Hứa Minh Phổ. Cơ thể hai người va vào bàn ăn, bát đĩa trên bàn rơi loảng choảng xuống đất.

Lý Tuấn Tùng dù sao cũng trẻ hơn một chút, giây lát sau, ông cuối cùng cũng vùng thoát ra khỏi đối phương. Hai người đều đã sức cùng lực kiệt, họ cách nhau hai mét, mặt đối mặt đứng nhìn nhau thờ dốt.

“Ông ra ngoài!” Lý Tuấn Tùng giơ tay chỉ ra cửa, “Đây, đây là nhà tôi.”

“Mày... mày không đưa tiền phải không?” Hứa Minh Phổ hỏi. Ánh mắt của ông ta hung dữ, tỏ rõ thái độ quyết không bỏ qua việc này.

Lý Tuấn Tùng nói một câu: “Một xu cũng không đưa.”

“Vậy được!” Hứa Minh Phổ áp tay vào lồng ngực, hành động như đang dồn tụ sức lực, giây lát sau, ông ta lôi từ trong lòng ra một con dao sắc nhọn, sau đó giọng nói của ông ta có vẻ rất âm u: “Mày đã không chịu đưa tiền, vậy thì đưa mạng!” Cùng lúc nói câu này, ông ta tiến lên một bước, dùng con dao đâm thẳng vào tim Lý Tuấn Tùng.

Biến cố này hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của Lý Tuấn Tùng, ông kêu lên một tiếng đầy thê lương: “Làm gì thế?! Làm gì thế?!” Nhưng chỉ sau hai tiếng hét không còn có sức lực để duy trì nữa. Bởi vì con dao nhọn đó đã cắm vào tim ông. Lý Tuấn Tùng ôm lấy lồng ngực, đau đớn ngã vật xuống.

Tiếng kêu hét đã kinh động Trang Tiểu Khê ở trong phòng ngủ, bà không thể ngồi yên được nữa, bước ra phòng khách để xem xét tình hình, cảnh tượng trước mắt khiến bà vô cùng kinh hãi: Lý Tuấn Tùng nằm vật dưới sàn nhà, hơi thở thoi thóp, Hứa Minh Phổ đứng ở bên cạnh, tay cầm con dao nhọn dính đầy máu.

“Lý Tuấn Tùng!” Trang Tiểu Khê khê kêu lên, chạy đến quỳ sụp bên cạnh chồng. Lý Tuấn Tùng cuối cùng nhìn vợ một cái rồi tắt thở. Đôi mắt ông nửa nhắm nửa mở, tất cả tâm trạng trước lúc chết của ông đều ngưng tụ lại trên khuôn mặt, bi thương, kinh ngạc, sợ hãi, phần nộ cùng hòa trộn vào nhau, khiến người ta khó có thể quên được.

Trang Tiểu Khê ngẩng đầu trừng mắt nhìn Hứa Minh Phổ: “Vì sao vậy?!”

Hứa Minh Phổ cười khẩy nói: “Anh ta hại tôi thâm như vậy, lại không chịu đền tiền, chỉ có thể một mạng đền một mạng thôi!”

“Mạng của ông chả liên quan gì tới anh ấy cả. Sự việc này phải tìm con trai ông!” Trang Tiểu Khê phẫn nộ nói, bà rất ít nói to với người khác như vậy.

“Liên quan khi gì đến con trai tôi!” Hứa Minh Phổ cố chấp kiên trì quan điểm của mình, đối diện với ánh mắt phẫn nộ của Trang Tiểu Khê, ông ta không sợ chút nào cả, ngược lại lại cười vẻ khinh mạn: “Cô báo cảnh sát đi!”

Trang Tiểu Khê liền hỏi: “Gì cơ?” đồng thời bà cũng cố gắng giữ tâm trạng của mình.

“Giết người đền mạng mà. Cô mau báo cảnh sát đi, tôi không chạy đâu.” Hứa Minh Phổ ném con dao nhọn xuống dưới đất, sau đó kéo chiếc ghế của bàn ăn ra, thật không ngờ thoải mái ngồi xuống.

Trang Tiểu Khê hiểu ra điều gì đó, giây lát sau bà đứng dậy, nhưng bà không báo cảnh sát, ngược lại bà đi đến cửa, trước tiên bà đóng cánh cửa đang ở trong trạng thái khép hờ.

Khuôn mặt điên cuồng của Hứa Minh Phổ liền biến mất, thay vào đó là bộ mặt ngờ ngác, không hiểu gì cả.

“Nếu như báo cảnh sát, ông sẽ bị tử hình đấy.” Trang Tiểu Khê nói.

“Tử hình thì tử hình thôi, tôi không sợ.” Hứa Minh Phổ toét miệng nói ra suy nghĩ trong lòng, “Dù sao tôi cũng chẳng sống được bao lâu nữa rồi.”

“Nhưng tôi có thể cứu ông.” Trang Tiểu Khê nhấn mạnh, “Ý tôi là tôi có thể chữa trị bệnh cho ông.”

“Việc này sao có thể chứ? Tôi mắc bệnh ung thư thận giai đoạn cuối.” Hứa Minh Phổ không tin lời đối phương nói.

“Tôi biết có một loại thuốc, chuyên để chữa trị cho những bệnh nhân mắc ung thư thận giai đoạn cuối, hiệu quả chữa trị lâm sàng rất tốt.”

Hứa Minh Phổ chau mày: “Thật thế à? Sao tôi chưa hề nghe nói?”

“Đây là một loại thuốc mới, vừa mới được thông qua thí nghiệm lâm sàng, bây giờ còn chưa đến giai đoạn bán rộng rãi.” Trang Tiểu Khê dừng một lát, rồi nói tiếp: “Tôi có mối quan hệ, có thể giúp ông đăng ký hạng mục hỗ trợ trị liệu.”

Chính là dùng loại thuốc mới này giúp bên hỗ trợ ghi chép lại những số liệu chữa trị là được rồi.

“Làm gì có chuyện tốt đẹp như vậy chứ?” Hứa Minh Phổ nhìn Trang Tiểu Khê với ánh mắt nghi ngờ, “Hơn nữa, tại sao cô lại muốn giúp tôi? Tôi vừa mới giết chết chồng của cô.”

“Tôi là viện phó của viện Y học, cho nên mới có mối quan hệ như vậy, còn về việc vì sao tôi lại giúp ông...” Trang Tiểu Khê giải thích: “Là vì ông đã giúp tôi trước.”

Hứa Minh Phổ càng nghe càng không hiểu: “Tôi giúp cô thế nào chứ?”

“Ông giết anh ta.” Tiểu Khê chỉ vào thi thể của Lý Tuấn Tùng, “Tôi đang muốn ly hôn với anh ta. Vốn dĩ anh ta có khả năng lấy đi nửa số tài sản, bây giờ tôi không cần phải chia cho anh ta nữa.”

“Ồ,” Hứa Minh Phổ bán tín bán nghi, nhưng việc đòi ly hôn vừa rồi đã nghe thấy người phụ nữ này nói, hơn nữa mối quan hệ của hai vợ chồng nhà này đúng là không ổn. Lúc trước khi xảy ra tranh cãi, người phụ nữ này chẳng bênh chồng mình chút nào cả. Như vậy thì lẽ nào những điều cô ta nói bây giờ là thật?

Trang Tiểu Khê quan sát nét mặt Hứa Minh Phổ, bà biết đầu óc của đối phương đã dần dần hoạt động. Điều này không có gì là lạ, con người đều có bản năng mong muốn được sinh tồn, đặc biệt là vào thời khắc tuyệt vọng như thế này, bất cứ một cọng cỏ cứu mạng nào cũng không có lý do gì để từ bỏ cả. Thế nên Trang Tiểu Khê lại nhân đà nói tiếp: “Hơn nữa, anh ta đúng là đã làm lỡ thời gian chữa trị của ông. Cho nên, tôi muốn giúp ông liên hệ hạng mục hỗ trợ đó, coi như tôi với vai trò là một người bác sĩ, cố gắng hết sức bù đắp tổn thất của bệnh nhân đi.”

“Cô... cô cũng là bác sĩ à?” Giọng nói của Hứa Minh Phổ lúc này đã có sự thay đổi rõ rệt.

“Đúng vậy, tôi kiêm nhiệm thêm cả chủ nhiệm khoa Xương ở bệnh viện Nhân Dân. Tôi họ Trang, tên là Trang Tiểu Khê.”

“Chủ nhiệm Trang, nếu đem so y đức của cô với chồng cô, đúng là một người ở trên trời, một người ở dưới đất.” Hứa Minh Phổ tiếp nhận cách nói của đối phương, ông ta nhìn Trang Tiểu Khê với ánh mắt đầy cảm kích, sau đó nhìn Lý Tuấn Tùng đang nằm dưới sàn nhà với ánh mắt đầy căm ghét, “Thảo nào mà cô lại muốn ly hôn với anh ta, loại người này vốn không xứng với cô!”

Lúc này Trang Tiểu Khê lại nhắc nhở đối phương: “Nhưng nếu muốn trị bệnh, ông không được để cho cảnh sát bắt đi.”

“Vậy phải làm thế nào đây?” Trên mặt Hứa Minh Phổ tràn ngập sự ảo não, “Tôi đã giết người rồi...”

“Đúng vậy, hơn nữa, cảnh sát cũng rất dễ dàng tìm được đến ông. Bởi vì hôm nay ông vừa mới đến bệnh viện gây chuyện ồn ào, mọi người đều biết ông muốn tìm Lý Tuấn Tùng để tính sổ, bây giờ Lý Tuấn Tùng chết rồi, người đầu tiên cảnh sát nghĩ đến chính là ông. Khi ông đến cũng không che giấu gì cả, trong máy quay camera của tiểu khu dân cư chắc chắn đã quay được hình ảnh của ông. Có những chứng cứ này, ông chắc chắn không thể nào chống lại được sự thẩm vấn của cảnh sát.”

Đầu lông mày Hứa Minh Phổ chau lại, nhíu chặt thành hai rãnh lớn. Đúng lúc này ông ta lại nghe thấy Trang Tiểu Khê nói: “Nhưng nếu ông chỉ cần làm theo lời tôi nói, cảnh sát sẽ không đến tìm ông.”

“Thật thế à?” Mắt Hứa Minh Phổ rực sáng, lấp lánh tia hy vọng.

“Tôi hà tất gì phải lừa ông chứ, tôi thật lòng muốn giúp ông.”

“Vậy thì tôi cần phải làm thế nào?” Hứa Minh Phổ đã hoàn toàn rơi vào tiết tấu của đối phương.

“Trước tiên ông phải nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng không thể dùng thân phận của chính ông được, ông phải dùng thân phận của Lý Tuấn Tùng.”

Hứa Minh Phổ ngơ ngác, chớp mắt: “Dùng thân phận của Lý Tuấn Tùng là ý gì vậy?”

“Ông đừng hỏi nhiều như thế nữa, tất cả mọi việc hãy làm theo lời tôi nói đi”, Trang Tiểu Khê ra chỉ thị, “Bây giờ ông hãy cởi áo khoác ngoài ra, ừm, giày của ông đã dính máu rồi, cũng phải cởi ra. Sau đó đến lavabo rửa sạch sẽ vết máu trên tay ông đi.”

Hứa Minh Phổ răm rắp nghe lời, Trang Tiểu Khê đi về phòng ngủ, lấy từ trong tủ quần áo ra một bộ quần áo của Lý Tuấn Tùng. Bà đưa cho Hứa Minh Phổ, nói: “Hãy đổi bộ quần áo này đi!”

Hứa Minh Phổ đổi bộ quần áo của Lý Tuấn Tùng, Trang Tiểu Khê lại tìm một đôi giày khác đưa cho ông ta, sau đó bà hỏi: “Ông có biết lái xe không?”

“Biết chứ, trước đây tôi là tài xế xe buýt.”

“Thế thì tốt.” Bây giờ Trang Tiểu Khê muốn tạo nên tình huống giả là Lý Tuấn Tùng bỏ nhà ra đi, Hứa Minh Phổ biết lái xe, vậy thì vở kịch này càng hoàn mỹ hơn.

“Ở dưới lầu có một chiếc xe hơi Camry màu trắng, biển số xe là *AEk282. Đây là xe của Lý Tuấn Tùng, lát nữa ông hãy lái chiếc xe này rời khỏi đây. Ông phải lái xe đến khu phong cảnh Sở Cường ở ngoại ô, rồi xuống xe ở đó, sau đó ông đi bộ ra ngoài, chú ý cần phải tránh tất cả các máy quay camera ở trên đường đi. Đi đến nơi có thể bắt taxi được, ông hãy bắt một chiếc đi thẳng đến bệnh viện Nhân Dân tiếp tục gây sự với bọn họ. Ông có thể gọi cả con trai ông theo. Khi cãi cọ, ông nhất định phải ép người của bệnh viện gọi cho Lý Tuấn Tùng. Tôi nói những điều này, ông có thể ghi nhớ được không?”

Hứa Minh Phổ gật đầu, ánh mắt tỏ ra hơi bàng hoàng. Thế nên Trang Tiểu Khê lặp lại một lượt nữa, đồng thời bảo Hứa Minh Phổ tường thuật lại. Sau khi xác định đối phương đã hoàn toàn nắm vững được, bà mới yên tâm. Tiếp theo bà lại tỉ mỉ nghĩ một lúc, cảm thấy vẫn phải chuẩn bị một số việc khác nữa. Trang Tiểu Khê lại lấy ra một bộ quần áo của Lý Tuấn Tùng, bộ quần áo này mới mua, những người ở trong bệnh viện Nhân Dân chắc đều chưa nhìn thấy Lý Tuấn Tùng mặc bộ này. Đồng thời bà còn lấy một đôi găng tay dùng trong phẫu thuật, hai cái kẹp dùng để kẹp tài liệu, chìa khóa xe của Lý Tuấn Tùng và cả một túi nilon dày dùng trong lúc mua sắm.

Trang Tiểu Khê đưa găng tay cho Hứa Minh Phổ, nói: “Ông không thể để lại dấu vân tay của mình ở trên xe được, cho nên ông đeo đôi găng tay này vào.”

Sau khi Hứa Minh Phổ đeo găng tay, bà lại nói tiếp: “Nhưng đến khi ông lái xe, ông phải tháo găng tay ra. Ông có biết tại sao không?”

Hứa Minh Phổ lắc đầu.

“Bởi vì trên đường đi sẽ có máy quay camera giám sát. Ông ngồi trong xe thì đừng bật đèn, máy quay sẽ không quay được đến khuôn mặt ông. Nhưng đôi găng tay màu trắng này sẽ rất bắt mắt khi xuất hiện ở trong máy quay. Cảnh sát nhìn thấy ông đeo găng tay thì sẽ nghi ngờ liệu có phải là ông muốn giấu vân tay của mình hay không, tiếp đó sẽ nghi ngờ thân phận thật của ông. Nếu như để cảnh sát đoán được Lý Tuấn Tùng không hề bỏ nhà đi, vậy thì họ sẽ điều chỉnh hướng điều tra, đến lúc đó thì sẽ không thể giấu được hành tung của ông nữa.”

Hứa Minh Phổ “ồ” một tiếng: “Nhưng nếu như tôi không đeo găng tay, dấu vân tay chẳng phải là sẽ để lại ở trên vô lăng sao? Hay là khi tôi xuống xe lau vô lăng một lượt?”

“Không được. Nếu lau thì trên vô lăng sẽ không có bất cứ dấu vân tay nào cả, tương tự cũng sẽ khiến cho cảnh sát nghi ngờ. Cho nên cần phải dùng thứ đồ này...” Trang Tiểu Khê chỉ vào hai cái kẹp sắt đó, “Sau khi lên xe, trước tiên ông hãy điều chỉnh xong xuôi cần số, sau đó kẹp hai cái kẹp này vào hai bên vô lăng. Khi lái xe hãy tháo găng tay ra, hai tay giữ lấy hai cái kẹp này để điều khiển vô lăng. Chiếc kẹp này màu đen, trong máy quay camera không thể nào

nhận ra được. Chú ý, suốt cả dọc đường đi không được dùng tay động vào bất cứ vị trí nào khác ở trong xe, đến Sở Cường, ông hãy đeo găng tay lại, sau đó lấy kẹp ra, mở cửa xuống xe. Sau khi xuống xe đừng vội đi ra ngoài ngay, mà hãy đổi bộ quần áo trước. Biết vì sao phải đổi quần áo chứ?”

Hứa Minh Phổ chỉ vào người mình, nói: “Bộ quần áo này đã bị máy quay camera quay lại rồi, tôi không được mặc nó đến bệnh viện.”

Trang Tiểu Khê “ừm” một tiếng, rồi lại nói: “Bỏ quần áo thay ra, găng tay và cả cái kẹp vào trong túi nilon này, rồi cho thêm hai cục đá, buộc chặt túi nilon ném xuống hồ Bán Sơn ở Sở Cường. Sau đó ông có thể đi đến bệnh viện được rồi. Tốt nhất là có thể làm thủ tục nhập viện ngay lúc đó, hơn nữa vào nhập viện thì đừng ra ngoài. Tất cả những sự việc khác đều do tôi sắp xếp, đã hiểu chưa?”

Hứa Minh Phổ gật đầu, nói: “Hiểu rồi.”

Trang Tiểu Khê đưa chìa khóa xe cho Hứa Minh Phổ, sau đó bỏ bộ quần áo mới và hai chiếc kẹp sắt vào trong túi nilon giao tất cả cho đối phương, nói: “Bây giờ ông đi đi!”

Hứa Minh Phổ nhận lấy đồ, ông ta vô cùng cảm động, nói vẻ cảm khái: “Chủ nhiệm Trang, bà suy nghĩ cho tôi như vậy, bà thật đúng là ân nhân của tôi...”

Trang Tiểu Khê xua tay, nói: “Đừng nói điều này nữa, mau đi đi!”

2

Sau khi Hứa Minh Phổ rời khỏi đó, Trang Tiểu Khê vẫn phải tiếp tục giải quyết nhiều việc quan trọng hơn nữa.

Điều trước tiên cần phải làm là nguy tạo nên khoảng thời gian thích hợp đối với cái chết của Lý Tuấn Tùng.

Trên phương diện y học, tử vong thực ra không phải là một khái niệm thống nhất, sự khác biệt thường thấy nhất chính là nằm ở sự phân biệt chết não và chết tim.

Bao lâu nay, mọi người vẫn thường coi việc tim ngừng đập là tiêu chuẩn để xác định cơ thể tử vong, tiêu chí này thực ra vẫn còn có rất nhiều sự bàn cãi.

Có một số người từng xuất hiện hiện tượng tim tạm thời ngừng đập, nhưng sau khi được cấp cứu, tim lại đập trở lại trong tình huống này, nếu như cứ thế nhận định là đã tử vong mà từ bỏ sự cấp cứu, chẳng phải là đã làm hại một mạng người sao?

Còn có một số người mặc dù tim vẫn duy trì nhịp đập, nhưng đại não đã mất đi tất cả ý thức, nếu như những người này vĩnh viễn không bao giờ có thể tỉnh lại, vậy thì họ còn được coi là vẫn đang sống sao? Giống như Vương Ngọc, việc sinh tồn của ông ta ngoài việc lãng phí vô ích nguồn tiền bảo hiểm y tế quý giá, còn có ý nghĩa khác nữa sao?

Cho nên có học giả đã đưa ra khái niệm chết não. Nếu xác định tiêu chí của một người đã tử vong là toàn bộ tác dụng của chức năng não, đặc biệt là chức năng của thân não ngừng lại. Cho đến nay, khái niệm này đã được hơn 80 quốc gia và khu vực trên thế giới tán đồng.

Bất luận là chết tim hay chết não thì bản chất của nó đều là cái chết của một sinh mạng. Ngoài cái chết của sinh mạng, còn có khái niệm cái chết của tổ chức.

Có đôi khi con người vẫn còn sống, nhưng một bộ phận tổ chức của cơ thể thì đã bị hoại tử. Có đôi khi người đã chết rồi, nhưng một tổ chức trong cơ thể lại vẫn đang sống.

Lấy Lý Tuấn Tùng đang nằm trên sàn nhà để nói, hơi thở của ông đã dừng lại, điện não đồ cũng không còn hoạt động, thế có nghĩa là xét về tiêu chuẩn chết tim hay chết não thì hiện giờ ông đã là người chết thực sự. Nhưng ở trên cơ thể người chết này, vẫn còn rất nhiều tổ chức đang còn sống. Loại hiện tượng này trong y học gọi là phản xạ siêu sinh. Một người chết trong vòng hai giờ đồng hồ, gần như tất cả những cơ sau khi bị kích thích thì phần lớn chỉ có thể gây ra sự co rút những phần cơ bị tác động. Cho đến sau khi chết quá năm tiếng đồng hồ, loại phản ứng cơ này mới hoàn toàn chấm dứt.

Người chết trong vòng bốn tiếng đồng hồ, nhỏ chất physostigmine hay atropine vào giác mạc mắt, có thể xảy ra phản ứng co hoặc giãn đồng tử tương ứng. Nếu như nhỏ thuốc vào mắt thì sau khi chết hai mươi tư tiếng đồng hồ vẫn có phản xạ.

Phản xạ siêu sinh của tuyến mồ hôi còn lâu hơn nữa, dưới tác dụng của thuốc như adrenaline, atropine, người chết trong vòng ba mươi giờ đồng hồ, đều có thể xuất hiện hiện tượng toát mồ hôi.

Có sự tồn tại của những phản xạ siêu sinh kể trên chính là bởi vì con người sau khi mất đi sự sống, rất nhiều tổ chức trên cơ thể của anh ta còn sống, đồng thời vẫn có thể giữ được sự vận chuyển ở trong điều kiện nhất định. Đương nhiên cùng với việc tim ngừng đập, sự tuần hoàn máu cũng ngừng lại, nhưng tổ chức này cũng sẽ lần lượt tử vong bởi thiếu oxy. Khoảng thời gian này thường là không quá hai mươi tư giờ đồng hồ.

Nếu như một người vừa mới chết không lâu, lấy một tổ chức nào đó vẫn đang còn sống ở trên thi thể của anh ta, sau đó ghép vào một cơ thể sống khác,

vậy thì những tổ chức này lại có thể nhận được sự cung cấp của máu, chúng sẽ có khả năng thoát khỏi sinh mệnh ban đầu và tiếp tục tồn tại.

Việc quyên tặng cơ quan nội tạng người sau khi đã chết chính là lợi dụng nguyên lý này. Sau khi một người vừa chết có thể quyên tặng những cơ quan nội tạng có ích, cấy ghép cho những người có nhu cầu. Như vậy thì vừa cứu được sinh mệnh của những người khác, lại vừa có thể khiến cho sinh mệnh của mình được tiếp diễn dưới một hình thức khác, chẳng phải là việc vẹn cả đôi đường sao?

Bây giờ điều Trang Tiểu Khê muốn làm chính là việc cấy ghép bộ phận của người sau khi chết. Bộ phận mà bà muốn xử lý chính là ngón tay cái trên bàn tay phải của Lý Tuấn Tùng.

Việc chọn lựa ngón tay cái của bàn tay phải là bởi vì đây là phần cơ thể có độ nhận biết rõ ràng nhất, sau này chỉ cần đối chiếu với dấu vân tay trên hộ chiếu là có thể biết ngay được ngón tay cái này là của Lý Tuấn Tùng.

Trang Tiểu Khê vào bếp lấy con dao thái, con dao này không phù hợp lắm, đành phải dùng tạm. Thế là ấn mạnh ngón tay phải của người đàn ông đó xuống nền nhà, tiến hành cắt ở gốc ngón tay.

Sau khi xong việc, bèn cầm ngón tay lên ngắm nghía. Vết dao cũng khá phẳng, xem ra việc cấy ghép sẽ rất dễ dàng.

Trang Tiểu Khê lấy từ trong tủ lạnh ra mấy viên đá, làm tan đá thành nước đá, rồi buộc chặt ngón tay vào trong túi nilon đặt vào trong nước đá. Cách thức này có thể giữ được lâu nhất sự sống bên ngoài cơ thể của ngón tay. Tiếp đến là phải ra khỏi nhà rồi. Thi thể thì cứ để tạm ở trên sàn đã, đợi khi quay trở về sẽ từ từ giải quyết. Việc cấp thiết nhất hiện nay chính là tìm được chốn trú ngụ cho ngón tay cái bị cắt đứt.

Nếu như có thể cấy ghép vào cơ thể của một người khác, khả năng thành công của cuộc phẫu thuật đương nhiên là lớn nhất. Nhưng thời gian gấp rút, đi đâu để tìm được người như vậy đây, cho dù có thể tìm thấy cũng không thuận lợi cho việc giữ bí mật. Cho nên Trang Tiểu Khê ưu tiên suy xét đến lũ chuột trụi lông ở trong phòng thí nghiệm của viện Y học.

Cấy ghép dị chủng sẽ khó khăn hơn, sự khó khăn này chủ yếu thể hiện ở phản ứng đào thải, nhưng mục đích của việc cấy ghép chỉ là để cho ngón tay nhận được sự cung cấp nguồn sáng, chứ không hề quan tâm đến cơ thể nhận sau này. Cho nên vấn đề này cũng không quá nghiêm trọng.

Trang Tiểu Khê lái xe đạp điện đi đến viện Y học, ngoài ngón tay bị cắt đó, bà còn mang theo cả hai chiếc di động của Lý Tuấn Tùng.

Đã chín rưỡi tối, từ giờ đến sáng mai sẽ không có sinh viên nào đến phòng thí nghiệm, thời gian dành cho Trang Tiểu Khê khá đủ. Thế nên bèn bắt đầu tiến hành chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật.

Đây vốn là phòng thí nghiệm chuyên dụng cho việc nghiên cứu cấy ghép, tất cả các loại máy móc và thuốc men đều đầy đủ cả, chuột trụi lông cũng là loài động vật đặc biệt thích hợp cho loại phẫu thuật này.

Trang Tiểu Khê chọn một con chuột trụi lông khỏe mạnh nhất, chu vi chi sau của nó vừa vặn tương đương với ngón tay cái của Lý Tuấn Tùng. Sau khi tiêm thuốc mê, gắn chặt con chuột vào bàn phẫu thuật. Đây là một cuộc phẫu thuật vô cùng tinh tế, bắt buộc phải được hoàn thành dưới kính hiển vi. Bởi vì không chỉ cần phải khâu tổ chức cơ, mà còn phải tiến hành gắn kết cả mạch máu và thần kinh của hai thực thể lại với nhau. Sau khi mạch máu được gắn kết lại, dưỡng khí cần thiết cho việc tuần hoàn sự sống mới có thể thông qua máu vận chuyển đến ngón tay của Lý Tuấn Tùng; hơn nữa thần kinh sau khi gắn kết, lần cắt thứ hai sau này mới có thể sản sinh ra được phản ứng cơ rút ở thực thể sống đúng như kế hoạch của bà.

Trong quá trình phẫu thuật, điện thoại của Lý Tuấn Tùng đổ chuông, Trang Tiểu Khê nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi đến: Là Tiêu Gia Lân gọi tới, liền biết rằng Hứa Minh Phổ đã đến bệnh viện Nhân Dân như lời dặn dò của bà. Cuộc điện thoại này đương nhiên không thể nhắc máy được rồi, khoảng hơn mười phút sau, bà lấy ra một chiếc điện thoại khác của Lý Tuấn Tùng, Chuẩn bị tạo dựng nên chứng cứ ngoại phạm hoàn mỹ cho Hứa Minh Phổ.

Trang Tiểu Khê không hề cố ý chọn lựa đối tượng gọi điện, trực tiếp ấn luôn cái số máy lưu ở trong máy đó, bà ghé tai vào ống nghe, lần đầu tiên nghe thấy giọng nói của người phụ nữ đó, điều này khiến tâm trạng bà hơi kích động. Sau khi tắt máy, mất nửa phút để dần bình tĩnh lại, sau đó mới tiến hành cuộc phẫu thuật.

Từ đó về sau, không còn bất cứ sự quấy nhiễu nào nữa, cho đến hơn 2 giờ sáng ngày 24, cuối cùng tổ chức dưới da cũng đã khâu xong xuôi. Trang Tiểu Khê đặt hai mặt cắt da khớp vào nhau, bôi một lớp keo dán da sinh học lên đường tiếp nối giữa hai vết cắt.

Thành phần chủ yếu của loại keo dán da sinh học là cyanoacrylate, dưới tác dụng của ion âm trong dịch cơ cyanoacrylate, dưới tác dụng của ion âm trong dịch cơ thể và máu, cyanoacrylate sẽ hợp thành vật chất trạng thái cố định, tạo nên lớp màng keo và dính chặt vào vết thương, hình thành nên một lớp sợi quấn quanh có đường kính 2-3 micrômet, kết cấu dạng lưới sẽ gắn chặt tổ chức miệng vết thương lại với nhau, lực của nó hơn hẳn với lực kéo tự nhiên của vết thương. Đồng thời kết cấu dạng lưới này có thể ngăn cản tế bào máu và tiểu cầu lọt qua,

dưới tác dụng tổng hợp của Thrombin và Fibrinogen, xuất hiện hiện tượng đông máu, có tác dụng cầm máu nhanh chóng.

Chỉ năm giây sau, keo dán sinh học đã đông lại, vết thương được gắn kết một cách hoàn mỹ, điều này đã tuyên bố cuộc phẫu thuật hoàn thành vô cùng thuận lợi. Lúc này đây, ở trong phòng thí nghiệm này có hai con chuột trụi lông kỳ quái, một con mọc một chiếc tai người trên lưng, con còn lại thì ở chi sau lại mọc một ngón tay của người. Trong con mắt Trang Tiểu Khê, hai con chuột trụi lông này đều đáng quý như nhau.

Trang Tiểu Khê đặt con chuột ngón tay người vào trong chiếc hộp vô trùng được chế tạo đặc biệt, rồi lại lấy một lượng thuốc chống thải ghép đủ dùng, chuẩn bị đưa về nhà chăm sóc. Vì muốn che giấu chân tướng sự thực của việc mất tích chú chuột trụi lông này, bà đã cố tình mở cửa lồng nuôi dưỡng chuột, để cho tất cả những con chuột trụi lông đều chạy ra ngoài. Nhưng chú chuột Vacanti thì không thể này để mất được, cho nên đặc biệt bắt nó lại, thả vào trong thùng đựng dung dịch bỏ đi.

Khi trở về đến nhà đã gần 4 giờ sáng, Trang Tiểu Khê lại không buồn ngủ chút nào. Bà nhìn xác chết nằm trên sàn nhà, trong lòng trào dâng nỗi bi thương.

Đây là một người đàn ông nhu nhược đến độ khiến người ta căm hận, có thể anh ấy không đáng mặt làm một người chồng. Nhưng bất luận thế nào, mình cũng vẫn luôn yêu anh ấy tha thiết, chưa từng thay đổi. Bây giờ anh ấy chết rồi, chỉ có mình mới có thể đòi lại công bằng cho anh ấy.

Ai là người đã gây nên cái chết cho người đàn ông này? Là ai đã lợi dụng tính cách nhu nhược của anh ấy để triển khai sự ức hiếp không chút kiêng dè? Tất cả những người này đều đáng phải chịu sự trừng phạt!

Hứa Minh Phổ đương nhiên không cần nói rồi. Ngoài người này, người đầu tiên mà Trang Tiểu Khê nghĩ đến chính là Tiêu Gia Lân. Chính là anh ta đã đuổi Lý Tuấn Tùng khỏi bệnh viện Nhân Dân, cuối cùng lại hướng dẫn Hứa Minh Phổ vào nhà mình. Con người này hết lần này đến lần khác coi Lý Tuấn Tùng làm quân tốt thí mạng, cuối cùng gây nên cái chết của anh ấy.

Ngoài ra còn có Vương Cảnh Thạch và Vu Tường, sự quấy rối vô liêm sỉ của hai tên này khiến cho Lý Tuấn Tùng bị đuổi việc. Giả thiết rằng, nếu Lý Tuấn Tùng vẫn làm việc ở bệnh viện Nhân Dân, vậy thì khi Hứa Minh Phổ đến gây chuyện, Tiêu Gia Lân sẽ không thể nào đá quả bóng này được. Đến lúc đó, tìm Hứa Cường đối chất trực tiếp, sự hiểu nhầm này đương nhiên có thể được xóa bỏ. Cho nên nói, Vương Cảnh Thạch và Vu Tường cũng cần phải chịu trách nhiệm đối với cái chết của Lý Tuấn Tùng. Huống hồ, hai người này sau đó còn tìm đến tận nhà để gây sự, khuôn mặt và mồm miệng xấu xa tà ác đó cũng chẳng tốt đẹp hơn Hứa Minh Phổ được bao nhiêu.

Trong khi suy nghĩ sâu thêm, Trang Tiểu Khê lại nghĩ đến Đường Triệu Dương. Trong vụ ghép thận phi pháp đứng sau thao túng. Nếu như không phải là ông ta tạo thêm áp lực, Lý Tuấn Tùng đâu đến nỗi phải chịu hồ thẹn với lương tâm mình để tiến hành cuộc phẫu thuật tội lỗi đó chứ? Không làm cuộc phẫu thuật đó, Lý Tuấn Tùng cần gì phải đi lo lắng cho anh em Vương Lôi chứ? Không lo việc của họ, thì Lý Tuấn Tùng sao phải rời khỏi bệnh viện chứ? Cho nên suy ngẫm sâu xa, nhân vật Đường Triệu Dương này thực ra chính là kẻ đầu sỏ gây nên chuỗi ác mộng sau này cho Lý Tuấn Tùng.

Nhưng thể lực của Đường Triệu Dương hùng mạnh như vậy, chỉ dựa vào sức mình rõ ràng là không thể nào có thể đối kháng với ông ta được, bắt buộc phải nhờ vào thể lực của thế giới bên ngoài mới được. Trang Tiểu Khê sau khi suy ngẫm cân nhắc tỉ mỉ, đưa ra một quyết định nào đó.

Bà chuyển xác Lý Tuấn Tùng vào trong nhà vệ sinh, cắt đầu bảo quản trong ngăn mát. Chỉ cần nhiệt độ không quá thấp, hành động này đủ để khiến cho bác sĩ pháp y phán đoán nhầm lẫn về thời gian tử vong.

Tiếp đến, Trang Tiểu Khê tiếp tục suy nghĩ về kế hoạch trừng phạt của mình, hơn nữa trong đối tượng trừng phạt của bà lại xuất hiện thêm một người phụ nữ. Với vai trò là một người vợ, sự căm ghét và thù hận đối với người phụ nữ này thì không cần lý do. Trang Tiểu Khê hiện giờ vẫn chưa biết tên của người phụ nữ ấy, nhưng chút khó khăn này sẽ không gây trở ngại gì lớn cho kế hoạch trừng phạt của bà.

8 giờ 30 phút, Trang Tiểu Khê nhận được cuộc điện thoại của sinh viên gọi tới, sinh viên hội báo tình hình của phòng thí nghiệm: lồng nuôi quên đóng cửa, đã bị chạy lạc mất ba con chuột trại lông. Trang Tiểu Khê vội đến phòng thí nghiệm, Du Tĩnh nghĩ đương nhiên tất cả mọi việc đều là do sai sót của cô. Thế nên Trang Tiểu Khê liền điều Du Tĩnh đến khoa Bệnh lý của bệnh viện Nhân Dân, làm bước đệm sẵn cho việc hỏa thiêu xác Lý Tuấn Tùng.

Giết người thì dễ, điều phiến toái chính là làm thế nào để xử lý thi thể.

Thông qua cách thức phân tách thi thể rồi vất xác cũng là một cách để tiến hành xử lý thi thể, nhưng cách xử lý này sẽ gây nên hai vấn đề: một là sẽ tăng thêm sự khó khăn trong việc che giấu thời gian tử vong (ngăn mát tủ lạnh không thể chứa được xác người trưởng thành); thứ hai, hành động phân chia thi thể này sẽ nhắc nhở cảnh sát: nơi xảy ra vụ án là nơi khiến kẻ vất xác vô cùng bị động, cho nên mới cần phải dùng cách thức này để xử lý thi thể. Suy xét đến hai vấn đề này, vẫn cần phải hỏa táng thi thể đi mới được.

Qua lời kể của những sinh viên trước đây, Trang Tiểu Khê từ lâu đã biết được Kha Thủ Cần sẽ bắt sinh viên thực tập phụ trách việc đốt những tiêu bản

bệnh lý quá hạn, bà cũng biết rất rõ về trò ranh ma của bọn sinh viên và sư phụ Miêu. Và đây chính là điểm có thể lợi dụng được.

Trong mấy ngày tiếp theo, Trang Tiểu Khê đã phân tách thi thể của Lý Tuấn Tùng, chia làm một số lượt và đưa vào khoa Bệnh lý của bệnh viện Nhân Dân để tiến hành thiêu đốt. Mỗi ngày, bà xuất phát lúc 4 giờ sáng, đến khoa Bệnh lý vào khoảng 4 giờ 20 phút, và thời gian này, sư phụ Miêu đã hoàn thành xong nhiệm vụ đốt tiêu bản từ lâu rồi, đang nằm gáy o o ở trong phòng trực của nhà xác rồi. Trang Tiểu Khê tìm được thẻ mở cửa ở phía dưới thùng rác, sau khi đến xong phần thi thể thì lại đặt thẻ mở cửa lại vị trí cũ. Cả quá trình này chỉ mất hơn nửa giờ đồng hồ, quyết không thể nào bị Dur Tĩnh đi làm buổi sáng phát hiện được.

Sau khi phi tang hết toàn bộ phần thi thể Lý Tuấn Tùng, Trang Tiểu Khê bèn quét dọn sạch sẽ khắp cả nhà một lượt, triệt để xóa hết mọi dấu vết xảy ra vụ án mạng. Nhưng bà không hề biết Hứa Minh Phổ đã đập một cái vào cánh cửa, cho nên bà đã để sót dấu chân in ở bên ngoài cửa.

Ban ngày ngày 24 tháng 10, trong quá trình xử phạt Dur Tĩnh ở phòng thí nghiệm, Trang Tiểu Khê nghe thấy mấy cậu sinh viên đang thảo luận về trận đấu bóng đá sắp diễn ra vào cuối tuần. Thế là trong lòng bà đã manh nha kế hoạch “Trao đổi tiền chuộc”. Bà không phải là fan hâm mộ bóng đá, nhưng bà có đủ sự nhẫn nại để nghiên cứu một trận đấu bóng đá. Bà theo dõi nghiêm túc video quay lại trận đấu bóng đá trước đây, hơn nữa còn tìm đọc rất nhiều tài liệu. Trên nền tảng này, kế hoạch của bà dần trở nên hoàn thiện.

Trang Tiểu Khê đặt mua trên mạng ba tấm vé xem bóng đá, gửi cho Vương Cảnh Thạc một tấm vé trong số đó cùng với tấm vé xổ số. Lôi kéo kẻ ham mê cờ bạc này vào cuộc vừa có thể làm nhiều tầm nhìn của cảnh sát, vốn dĩ cũng là một khâu không thể thiếu được trong kế hoạch trừng phạt này.

Hai vé bóng đá còn lại, một tấm sẽ được “kẻ bắt cóc” gửi kèm theo hộp bưu phẩm cho mình, còn một tấm khác thì được gấp nhỏ giấu vào trong túi xách của mình. Khi đến sân vận động xem đấu bóng, dùng thủ pháp kẹp vào ngón tay, giả vờ lấy tấm vé từ dưới ghế ra.

Ngày 28 tháng 12, lớp màng bảo vệ hình thành từ keo dán da sinh học tự động bong ra, vết sẹo trên vết thương chỉ còn là một đường kẻ nhỏ mờ. Do mấy hôm nay thường xuyên bị tiêm thuốc chống thải ghép vào cơ thể hệ thống miễn dịch của chuột trụi lông bị phá hoại nghiêm trọng. Tình hình sức khỏe của nó ngày càng ác hóa, sự sống chỉ có thể được tính bằng giờ đồng hồ. Nhưng Trang Tiểu Khê dự tính, chú chuột đáng thương này chắc vẫn có thể gắng gượng được đến cuối tuần, kế hoạch đã được định sẵn của bà cũng không cần phải thay đổi.

Ngày 29 tháng 10, Trang Tiểu Khê đã chế tác nên gói bưu phẩm chuyển phát nhanh, bên trong bọc một cuốn sách. Vào chập tối, bà đến trạm chuyển nhận

của viện Y học, nhân cơ hội nhét hộp bu r phẩm trà trộn vào đồng đồ chuyên phát nhanh. Chỉ cần không có ai mạo nhận để nhận đồ, hộp bu r phẩm này sẽ được lưu giữ lại trong đồng chuyên phát nhanh đến ngày mai.

Ngày 30 tháng 10, chính bà ngày diễn ra trận đấu bóng đá, kế hoạch chính thức triển khai.

Trang Tiểu Khê đưa chú chuột ngón tay người đến bệnh viện Nhân Dân. 10 giờ 20 phút, tại văn phòng làm việc của mình, bà tiến hành lần cắt thứ hai đối với ngón tay cái của Lý Tuấn Tùng. Vết cắt tiến hành theo vết sẹo ở vết thương ban đầu, rất phẳng, không hề nhận ra dấu vết đã được liền sẹo. Và ở chỗ cắt xuất hiện phản ứng co rút tổ chức của cơ thể sống, đủ để chứng minh cuộc phẫu thuật diễn ra một tuần trước đã thành công hoàn mĩ đến nhường nào.

Trang Tiểu Khê thả ngón tay cái vừa bị cắt ra vào trong túi nước đá, sau đó lại chế tác ra một gói bu r phẩm, trông bề ngoài, gói bu r phẩm này giống hệt như gói bu r phẩm hôm qua để vào trạm chuyển nhận của viện Y học.

Sau buổi trưa, Trang Tiểu Khê đi đến viện Y học để tham dự buổi báo cáo giữa kỳ của sinh viên, bà giấu hộp bu r phẩm vào trong túi xách tay của mình. Sau khi đến viện Y học, Trang Tiểu Khê liền đặt chiếc hộp bu r phẩm vào ngăn kéo văn phòng làm việc của mình, sau đó mới đến hiện trường buổi báo cáo. Lúc này đây, trong túi xách của bà còn có hai chiếc điện thoại di động giống hệt nhau, một chiếc là của bà sử dụng, chiếc còn lại chính là dùng để nhét thẻ sim đầu số 158 mà Lý Tuấn Tùng đã lén lút đăng ký.

Chiếc di động chứa thẻ sim đầu số 158 đó được cài đặt chế độ tự động gửi tin nhắn, 14 giờ 07 phút, tin nhắn được gửi đến đúng như giờ đã hẹn sẵn. Trang Tiểu Khê bèn dẫn dò cậu sinh viên tên Dương Triết đến trạm chuyển nhận để lấy bu r phẩm chuyển phát nhanh hộ mình. Hộp bu r phẩm Dương Triết lấy về đương nhiên là hộp bu r phẩm đã chế tạo từ hôm qua. Trang Tiểu Khê sau khi nhận hộp bu r phẩm không mở ra ngay, bà đứng dậy đi vào văn phòng làm việc, tỏ ra là đi lấy con dao rọc giấy, nhưng trên thực tế chính là tráo đổi hộp bu r phẩm đang cầm trong tay với hộp bu r phẩm để sẵn trong ngăn kéo văn phòng làm việc. Khoảng 14 giờ 30 phút, Trang Tiểu Khê ở trong phòng họp mở chiếc hộp bu r phẩm ra, ngón tay cái của Lý Tuấn Tùng liền xuất hiện trước con mắt của tất cả mọi người.

Theo như kế hoạch đã định, trước tiên Trang Tiểu Khê báo cảnh sát, sau đó bèn đi thu xếp số kim cương một triệu nhân dân tệ mà “kẻ bắt cóc” yêu cầu. Để cho vở kịch này chân thực hơn nữa, bà còn đặc biệt nhờ đến sự giúp đỡ của người bạn lâu năm Kha Thủ Cần. Hai người đã gom đủ số tiền mặt một triệu tệ, mua được mười lăm viên kim cương có giá trị lớn. Tiếp đó, họ quay trở về phòng họp của viện Y học, gặp mặt đội trưởng đội Cảnh sát hình sự La Phi - người phụ trách xử lý vụ án này.

Tiếp đến là diễn vở kịch hay “trao đổi tiền chuộc” ở trên sân vận động Kim Sơn, quá trình đó đúng như lời phân tích sau này của La Phi. Trang Tiểu Khê thiết kế nên vở kịch này, chủ yếu nhằm vào hai mục đích: thứ nhất là để cho cảnh sát hoàn toàn tin tưởng vào sự tồn tại của “kẻ bắt cóc”; thứ hai là muốn kiểm tra năng lực của La Phi. Bởi vì trong kế hoạch trừng phạt của bà, lực lượng cảnh sát sẽ trở thành một trợ thủ vô cùng quan trọng.

May mà mở màn rất thuận lợi, nhân vật quan trọng nhất đó cũng đã vào vị trí, hơn nữa biểu hiện rất tốt. Đây chính là một tấm lưới khổng lồ, đã vào rồi thì đừng có mong chạy thoát ra được.

3

Buổi tối ngày 30 tháng 10, La Phi cầm ảnh của Diêu Phàm đến để cho Trang Tiểu Khê nhận diện, đây chính là hiệu quả mà bà mong đợi. Cuối cùng bà cũng biết được tên của người phụ nữ đó.

Trang Tiểu Khê tự cất giấu mấy món đồ trang sức, đồng thời báo mắt với cảnh sát, mấy món đồ trang sức này sau này sẽ trở thành công cụ quan trọng.

Sáng sớm ngày 31 tháng 10, Trang Tiểu Khê đem ngón tay cái của Lý Tuấn Tùng đến văn phòng làm việc của bệnh viện, trước mặt La Phi và Doãn Kiếm, bà nói lời từ biệt sâu sắc cuối cùng đối với sinh mệnh còn sót lại của người chồng bà hết mực thương yêu.

Trong kế hoạch của Trang Tiểu Khê, ngày hôm nay chính là ngày “kẻ bắt cóc” giết hại Lý Tuấn Tùng, cho nên bắt đầu từ ngày 31 tháng 10, mỗi ngày Trang Tiểu Khê đều kiểm tra chiếc đầu của Lý Tuấn Tùng trong tủ lạnh. Ở nhiệt độ khá thấp, chiếc đầu đang từ từ phân hủy.

Buổi chiều ngày 1 tháng 11, cảnh sát đã điều tra được manh mối của Vương Cảnh Thạc. Trang Tiểu Khê chỉ nhận diện người trong bức ảnh, ngoài ra không nói gì thêm. Nếu nói nhiều quá e rằng khó tránh khỏi để lộ ra sơ hở, bà hy vọng chính La Phi đi điều tra ra được kẻ giúp đỡ đứng đằng sau Vương Cảnh Thạc. May mà, tấm màn sân khấu đã được kéo lên, cụ thể đạt được hiệu quả gì, còn phải chờ đợi xem năng lực của đối phương.

Tờ mờ sáng ngày mùng 2 tháng 11, phát hiện ra mức độ phân hủy của chiếc đầu đó đã có thể phù hợp với thời gian tử vong bà dàn dựng nên. Thế nên Trang Tiểu Khê lấy đầu ra khỏi tủ lạnh, nhân lúc trời vẫn còn chưa sáng để ở bên cạnh hồ Hoa Sen để có thể thu hút được đông đảo sự quan tâm của mọi người, Trang Tiểu Khê đặc biệt đặt chiếc điện thoại di động cùng với chiếc đầu, đồng thời đặt chuông báo thức. Chiếc đầu được phát hiện vào thời điểm phù hợp, hơn nữa đã

gây nên sự chấn động trong phạm vi toàn thành phố. Khi tất cả giới truyền thông đều lần lượt phát thông báo hỗ trợ hợp tác điều tra, áp lực phá được vụ án của cảnh sát càng nặng nề hơn. Trang Tiểu Khê hy vọng thứ áp lực này có thể đâm thủng được trở lực mà Đường Triệu Dương gây ra. Đây chính là mục đích thực sự của việc bà công bố đầu của chồng mình trước bàn dân thiên hạ.

Chiều ngày mùng 2 tháng 11, Trang Tiểu Khê giúp Hứa Minh Phổ hoàn thành được hạng mục hỗ trợ viện phí. Hứa Minh Phổ vô cùng cảm động, coi đối phương là ân nhân của mình. Trước khi ký kết hợp đồng, Trang Tiểu Khê đã nói rõ ba điều khoản quan trọng nhất, nhưng bố con nhà họ Hứa vốn không thể nào ngờ được ý nghĩa đằng sau những điều khoản này, họ vô cùng vui vẻ nhanh chóng ký vào bản hợp đồng.

Bắt đầu từ ngày 3 tháng 11, việc trị liệu hóa học cho Hứa Minh Phổ chính thức được bắt đầu. Tiến trình chữa trị hoàn toàn do một tay Trang Tiểu Khê kiểm soát.

Sau khi đã nắm chắc được việc của Hứa Minh Phổ, thì cần đến một nhánh cây lớn nhất, quan trọng nhất trong kế hoạch phục thù. Nhân vật then chốt nhất trong nhánh cây này chính là Vương Hiến. Nếu như nói Lý Tuấn Tùng là một người sống đã chết rồi, vậy thì Vương Hiến chính là một người chết nhưng vẫn còn sống. Có người đang sống, nhưng anh ta đã chết rồi; Có người chết rồi, nhưng anh ta vẫn còn sống - Đừng tưởng rằng những câu chữ này chỉ tồn tại ở trong thi ca, giờ đây phát hiện ra cuộc sống còn thú vị hơn cả văn học.

Trang Tiểu Khê bắt đầu triển khai theo dõi hai anh em trong phòng bệnh khoa Thận, bà nhanh chóng nắm được địa chỉ tạm thời của Vương Hiến - nằm ở trong thôn Thành Trung ở gần bệnh viện. Những nơi như thế này gần như không có các thiết bị quay camera, việc này khiến cho những hành động tiếp theo đây của bà trở nên vô cùng đơn giản.

Chiều ngày mùng 9 tháng 11, nhân lúc Vương Hiến ở trong phòng bệnh chăm sóc em gái, Trang Tiểu Khê đã đến nơi ở của Vương Hiến, bà đặt số trang sức vào trong một phong bì thư, nhét vào trong căn phòng trọ qua khe cửa. Những việc khác thì chỉ cần dành lại cho La Phi giải quyết là được rồi.

La Phi cũng không khiến cho Trang Tiểu Khê phải thất vọng. Vụ thay thận phi pháp nửa năm trước đã được làm rõ, từ Đường Triệu Dương trở xuống dưới, tất cả những người dính líu đến vụ án đều nhận được sự trừng phạt. Trong vụ án này, hiệu quả dư luận mà cái đầu của Lý Tuấn Tùng mang lại đã đạt được tác dụng hỗ trợ vô cùng quan trọng.

Ngày 20 tháng 11, trong một bữa tiệc xã giao, Trang Tiểu Khê gặp được đạo diễn Tạ Canh Hủ của Đài Truyền hình tỉnh. Đạo diễn Tạ là người phụ trách chương trình *Kết bạn đi đến hôn nhân*, con trai anh ta tháng 6 năm nay tham gia

kỳ thi tốt nghiệp cấp III, nguyện vọng điền vào viện Y học tỉnh thành. Trong quá trình con đạo diễn Tạ nhập học, Trang Tiểu Khê đã giúp một việc lớn. Lần này sau khi gặp mặt, đạo diễn Tạ vô cùng nhiệt tình với Trang Tiểu Khê, trước tiên là cảm ơn sự giúp đỡ của đối phương, đồng thời cũng hy vọng đối phương tiếp tục quan tâm giúp đỡ con trai mình trong trường học.

Thế nên Trang Tiểu Khê nhân đà nhờ đối phương giúp cho một việc nhỏ, bà đưa số điện thoại di động của Diêu Phàm cho đạo diễn Tạ, bà nói: “Đây là một người em của tôi, một cô gái trẻ, trông rất xinh đẹp, nhưng cảnh ngộ hiện nay không được tốt lắm. Tôi rất muốn giúp đỡ cô ấy. Nghe nói chương trình Kết bạn đó của các anh rất nổi, liệu có thể mời cô ấy được không? Điều kiện của cô ấy cũng khá lắm, suy nghĩ cũng thoáng, chỉ cần có được cơ hội, chắc chắn có thể được nổi danh.”

Đạo diễn đồng ý luôn: “Việc này chỉ cần tôi nói là được, không có vấn đề gì cả. Ngày mai tôi sẽ bảo biên tập viên gọi điện thoại cho cô ấy.”

Trang Tiểu Khê lại nói: “Các anh đừng nói là tôi giúp cô ấy. Bởi vì cô gái này có chút hiểu lầm với tôi, nếu như biết là tôi, có khả năng sẽ từ chối các anh cho nên các anh phải nghĩ cách giấu việc này giúp tôi.”

“Việc này quá đơn giản.” Đạo diễn Tạ cười ha ha, “Chúng tôi sẽ nói là bên tìm kiếm ngôi sao cung cấp tư liệu. Tìm kiếm ngôi sao mà, tin tức rất rộng, không ai là không biết cả.”

Hai tuần sau, Trang Tiểu Khê bèn nhìn thấy hình ảnh của Diêu Phàm ở trên chương trình đó. Không thể không thừa nhận điều kiện của cô gái đó đúng là xuất sắc, ngay lập tức đã trở thành tiêu điểm khiến mọi người chú ý. Dưới sự dẫn dắt của Tạ Canh Hủ, nhanh chóng có cả một đội ngũ người phụ trách liên hệ với Diêu Phàm, cô gái được đánh bóng một cách chuyên nghiệp, tương lai phát triển trong ngành giải trí của cô ta rất rạng rỡ.

Trang Tiểu Khê thấy Diêu Phàm càng lúc càng nổi tiếng, bà rất nhẫn nại, tự dặn mình không được nóng vội.

Sau khi Lý Tuấn Tùng chết, Trang Tiểu Khê đã sắp xếp lại toàn bộ di vật của chồng. Bà phát hiện ra một tấm thẻ nhớ máy ảnh ở trong ví tiền của chồng. Đút tấm thẻ nhớ đó vào trong vi tính, thật không ngờ trong đó toàn bộ đều là những bức ảnh làm tình của Diêu Phàm, những hình ảnh dâm ô phóng dăng trông rất ghê tởm. Trang Tiểu Khê biết những tấm ảnh này đủ để một cô gái thân bại danh liệt, nhưng bà không vội vàng ra tay ngay, bởi vì lúc đó Diêu Phàm vẫn chỉ là một người bình thường.

Một cô gái không chút tiếng tăm, bức ảnh như thế này bị công bố ra cũng không được truyền bá rộng rãi lắm. Hơn nữa nếu đem so với bao bức ảnh sex

đầy rẫy trên mạng thì những bức ảnh này cũng chưa là gì cả. Phần lớn mọi người có xem thì cũng chỉ xem thế mà thôi, liệu có ai lưu tâm chú? Cho nên nếu muốn những bức ảnh này tạo nên hiệu quả cần thiết, bắt buộc phải khiến cho Diêu Phàm lọt vào tầm nhìn của công chúng.

Bây giờ Diêu Phàm đã có chút danh tiếng, nhưng cô ta vẫn còn muốn tiếp tục bay cao hơn, cô ta còn muốn xuất bản đĩa ca nhạc, đóng phim điện ảnh. Vậy thì cứ để cô ta tiếp tục đi. Trang Tiểu Khê nhẫn nại chờ đợi đối phương. Chờ đợi cô ta đi được đến điểm cao nhất trong cuộc đời mình, chờ đợi cô ta nhận được nhiều sự quan tâm chú ý nhất. Chỉ đến lúc đó, Trang Tiểu Khê mới rửa những bức ảnh đó ra thật nhiều, vớt ở những nơi công cộng đông đảo, nhộn nhịp nhất, hoặc là nặc danh gửi cho vài phóng viên ngành giải trí cũng được. Tóm lại bà muốn cho cả thế giới biết Diêu Phàm là một cô gái như thế nào. Đây cũng chính là sự trừng phạt đích đáng dành cho đối phương.

Vào trung tuần tháng 12, Trang Tiểu Khê bắt đầu ra tay xử lý nhánh cây cuối cùng trong kế hoạch trừng phạt của mình - Vương Cảnh Thạch và Vu Tường.

Vương Cảnh Thạch là kẻ ham mê cờ bạc, nợ nần chồng chất, Vu Tường chính là chủ nợ của anh ta. Trang Tiểu Khê hiểu rất rõ về mối quan hệ giữa con nợ và chủ nợ. Nếu như con nợ thực sự không còn một đồng xu, chủ nợ cũng chẳng còn có cách nào với anh ta. Nhưng nếu như con nợ có tiền mà không chịu trả, vậy thì chủ nợ chắc chắn sẽ giở mọi thủ đoạn để ép trả nợ. Cho nên điều Trang Tiểu Khê muốn làm chính là khiến cho con nợ không có lấy một đồng xu này trông có vẻ như đang có tiền. Sự mâu thuẫn giữa hai bên con nợ và chủ nợ do đó sẽ trở nên gay gắt không thể nào điều hòa nổi, kết cục cuối cùng sẽ là cá chết lưới rách.

Ngày 22 tháng 12, Trang Tiểu Khê đến nhà Từ Tiểu Duyên, bà đem theo số tiền mặt một trăm nghìn tệ. Bà nói với đối phương, mình là vợ của Lý Tuấn Tùng, bởi vì Lý Tuấn Tùng đã gây nên cái chết của Vương Ngọc cho nên muốn bồi thường cho hai mẹ con nhà họ. Tiền bồi thường được tiến hành theo hình thức trao tặng. Từ Tiểu Duyên ký tên vào bản hợp đồng mà Trang Tiểu Khê đã chuẩn bị sẵn từ trước, sau đó nhận một trăm nghìn tệ tiền mặt và ghi rõ giấy biên nhận. Trên bản hợp đồng đó có một điều khoản bảo mật quan trọng nhất: “Bên nhận được tiền trao tặng không được phép tiết lộ sự việc này với người thứ ba, nếu không hợp đồng trao tặng này lập tức vô hiệu, bên được trao tặng bắt buộc phải hoàn trả lại toàn bộ số tiền mặt cho bên trao tặng.”

Trang Tiểu Khê lại gửi cho Vu Tường một bức thư nặc danh, nói cho anh ta biết nội tình Vương Cảnh Thạch liên quan đến vụ án bắt cóc và cả sự thay đổi kinh tế của mẹ con Từ Tiểu Duyên.

Lúc trước Vu Tường đã tìm hiểu được một số tình hình qua La Phi, do đó anh ta hoàn toàn tin tưởng nội dung được viết trong thư nặc danh. Vu Tường bắt

đầu dốc sức tìm kiếm Vương Cảnh Thạch, cuối cùng đã tóm được anh ta vào ngày 31 tháng 12. Tiếp đó, hai bên đã xảy ra sự xung đột kịch liệt, và tất cả mọi điều này đều hoàn toàn phù hợp với dự tính của Trang Tiểu Khê.

Đối với Hứa Minh Phổ - kẻ độc ác nhất, sự trừng phạt mà ông ta phải đối diện là tàn khốc nhất.

Hóa trị liệu có thể duy trì sự sống của Hứa Minh Phổ, nhưng đồng thời cũng gây nên sự tổn thương to lớn cho ông ta. Và sự đau đớn mà căn bệnh ung thư giai đoạn cuối cùng khiến cho người ta không thể nào chịu đựng nổi.

Hứa Cường không muốn tự bỏ tiền ra mua thuốc giảm đau, Hứa Minh Phổ chỉ có thể cắn răng chịu đựng trong nỗi đau đớn.

Hàng ngày, trước khi tan ca, Trang Tiểu Khê đều đi đến phòng giám hộ bệnh nhân trọng bệnh, bà ngồi xuống trước giường của Hứa Minh Phổ, lặng lẽ nhìn đối phương. Bà nhìn gương mặt vẹo vọ biến dạng vì đau đớn, nhìn đôi mắt mờ đục vì tuyệt vọng, bà đang tận hưởng niềm khoái cảm của sự phục thù trong sự bình tĩnh đặc biệt.

Có một lần, Hứa Minh Phổ dùng toàn bộ sức lực trong cơ thể mình để ép ra được một câu nói: “Cầu xin bà... để cho tôi chết đi!”

Trang Tiểu Khê lặng lẽ lắc đầu. Bọn họ đã ký hợp đồng, việc chữa trị phải được tiến hành.

Bất luận dùng phương thức nào thì cũng đừng mong trốn thoát được sự trừng phạt, cho dù là cái chết cũng không thể.

Vĩ Thanh

“**D**ừng tay đi!”

Giám đốc Tổng từng nói với Đường Triệu Dương ba chữ này, bây giờ La Phi cũng dùng giọng điệu tương tự để nói ra ba chữ này.

Thế nhưng phản ứng của Trang Tiểu Khê lại hoàn toàn khác biệt so với Đường Triệu Dương. Bà ta không những không hề hoảng loạn, ngược lại còn mỉm cười với La Phi, sau đó bà ta hỏi ngược lại một câu: “Dựa vào đâu chứ?”

“Hành vi của chị đã vi phạm pháp luật.” La Phi nói bằng giọng cảnh cáo: “Trước tiên, chị giúp cho Hứa Minh Phổ thoát khỏi sự trừng trị của pháp luật, riêng điều này đã đủ để cấu thành tội bao che; ngoài ra, hành vi báo án giả về vụ án bắt cóc cũng cần phải bị xử phạt trị an tương ứng.”

“Ồ.” Trang Tiểu Khê nhìn chằm chằm vào La Phi một lúc, sau đó hỏi, “Anh có chứng cứ không?”

“Bây giờ vẫn chưa có, nhưng nếu muốn tìm thì cũng không khó.” La Phi bắt đầu lấy ví dụ, “Chỉ cần làm một cuộc giám định vết máu ở nhà chị, chắc chắn có thể phát hiện ra được dấu vết còn lưu lại của vụ án mạng; điều tra các máy camera ngày 23 tháng 10, có thể phát hiện ra đoạn video Hứa Minh Phổ tiến vào tiểu khu dân cư; ngoài ra, hung khí Hứa Minh Phổ dùng lúc gây án chắc là mua ngay ở trên đường đi nhỉ? Việc này cũng có thể điều tra ra được. Tổng hợp tất cả những điều này lại, còn không đủ để Hứa Minh Phổ lên tiếng khai nhận sao?”

“Để Hứa Minh Phổ lên tiếng đương nhiên không khó.” Trang Tiểu Khê điềm tĩnh nói, “Nhưng tình hình sức khỏe hiện nay của Hứa Minh Phổ tồi tệ như vậy, nếu như người nhà và bác sĩ đều phản đối, cảnh sát các anh cũng không thể nào áp dụng hình thức cưỡng chế nhỉ?”

La Phi trầm mặc giây lát, trả lời: “Đúng là không thể.”

Hứa Minh Phổ hiện thời chỉ là nghi phạm phạm tội, bất luận cảnh sát đã nắm được bao nhiêu chứng cứ, cũng cần phải thông qua khởi tố lên Viện kiểm sát, sau khi tòa án phán quyết mới có thể định tội cho đối phương. Cho nên trong giai đoạn điều tra vụ án, Hứa Minh Phổ với vai trò là một người công dân, nhân quyền cơ bản nhất của ông ta vẫn được pháp luật bảo hộ.

“Với vai trò là bác sĩ quản lý Hứa Minh Phổ, bây giờ tôi chính thức tuyên bố với các anh: bệnh nhân của tôi không thể chịu được bất cứ sự quấy nhiễu nào.” Trang Tiểu Khê ngừng một lát, lại nói về nghiêm túc, “Tôi nghĩ, Hứa Cường chắc chắn cũng sẽ ủng hộ quyết định của tôi.”

La Phi thở dài, anh biết lời nói của Trang Tiểu Khê rất xác thực. Nếu như tội danh của Hứa Minh Phổ được xác định chắc chắn, tiếp theo sẽ liên quan đến vấn đề bồi thường dân sự. Đây là điều mà Hứa Cường tuyệt đối không mong muốn, cho nên anh ta thà để bỏ mình chịu đựng nỗi giày vò sống không bằng chết, cũng không thể để cho cảnh sát lật tẩy được chân tướng của vụ án.

“Nếu như các anh không thể nào định tội cho Hứa Minh Phổ được, vậy thì tội bao che của tôi cũng không thể nào bàn tới được nhỉ?” Trang Tiểu Khê tiếp tục nói, tư thế hết sức tự tin, “Còn cái gọi là báo án giả, cũng hoàn toàn trở thành sự suy đoán không đủ chứng cứ.”

Đúng vậy. Vụ án của Hứa Minh Phổ không xác định chắc chắn được, vậy thì tất cả những lời buộc tội đối với Trang Tiểu Khê cũng không thể nào bàn tới được. Cho nên cho dù La Phi đã nhìn thấu được toàn bộ ẩn tình trong kế hoạch của đối phương, người phụ nữ đó cũng vẫn có thể lộ ra được nụ cười điềm nhiên.

Tất cả vẫn nằm trong tầm kiểm soát của Trang Tiểu Khê.

Muốn cứu vãn cục diện, có lẽ chỉ có thể thử cách khác xem sao.

“Chị cảm thấy mình có tư cách để thực thi sự trừng phạt đối với bọn họ sao?” La Phi đột nhiên dùng giọng nói nghiêm nghị, lên tiếng hỏi.

Trang Tiểu Khê thoáng ngẩn người, hỏi vặn lại: “Tôi không có sao?”

“Chị cho rằng họ đã làm tổn thương Lý Tuấn Tùng, nhưng chính bản thân chị thì sao chứ? Bao năm nay, chị chẳng phải cũng luôn đề đầu cưỡi cổ Lý Tuấn Tùng sao? Chị có thể khiến cho anh ấy cun cút nghe lời, đây chẳng phải là lợi dụng tính cách nhu nhược của anh ấy sao?” La Phi từng bước hỏi dồn ép, “Nói cụ thể hơn chút nữa, chị thực sự cho rằng cái chết của Lý Tuấn Tùng không có liên quan chút nào đến chị sao?”

Trang Tiểu Khê không lên tiếng, biểu hiện trên nét mặt bà ta trở nên nặng nề.

“Cho nên, chị có tư cách gì để mà thực thi sự trừng phạt đối với những người khác chứ?” La Phi hỏi tiếp, “Chính bản thân chị thực ra cũng là một người có tội!”

“Đúng vậy, tôi cũng là người có tội...”, Trang Tiểu Khê ấp úng, giây lát sau, nước mắt ầng ậ nơi khóe mắt, bà ta nói về bi thương: “Nhưng tôi đã vĩnh viễn mất đi người chồng của mình, sự trừng phạt như vậy lẽ nào còn chưa đủ sao?”

Đây là lần đầu tiên La Phi nhìn thấy nước mắt trong mắt người phụ nữ này, anh biết chỉ cần giọt nước mắt này lăn xuống, người phụ nữ dù có mạnh mẽ hơn nữa cũng sẽ quay trở lại bản tính yếu mềm của mình.

Thế nhưng giọt nước mắt đó chỉ ừng ậ trong khoang mắt, đến cuối cùng cũng vẫn không rơi xuống. Sau cùng, nước mắt cũng được gió hong khô, người phụ nữ lại khoác lên mình vỏ ngoài rắn rỏi vững chãi, bà ta nhìn La Phi, giọng nói vô cùng quyết đoán, tuyên bố từng chữ một:

“Tôi quyết không dừng tay đâu, bởi vì tất cả những kẻ có tội đều phải chịu sự trừng phạt!”

Kết thúc

Dương Châu, ngày 6 tháng 5 năm 2014.

HẾT